

Arrest

nr. 313 860 van 2 oktober 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (RvV X) en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X (RvV X), die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 april 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 12 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2024.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. SAROLEA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verklaren de Georgische nationaliteit te bezitten.

Op 25 januari 2024 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 maart 2024 worden verzoekers gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van dhr. M.K. (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U werd geboren op 9 februari 1983 en woonde uw hele leven in Tbilisi.

U werkte in Tbilisi de laatste zeven jaren als fotograaf in dienstverband bij een onderneming onder leiding van I.G.. U had deze job verkregen omdat u bevriend was met zijn broer M.G.. U bood voor deze onderneming uw diensten als fotograaf aan bij toeristen op het Europees plein in het historisch centrum van Tbilisi.

U bent gehuwd met D.T. (CGVS XXXXXXXXB, O.V. 9.XXX.XXX) en heeft met haar drie kinderen, twee dochters uit uw vrouw haar eerste huwelijk en een zoon van wie u de vader bent.

U woonde aanvankelijk samen met uw vrouw in de wijk Didi Digomi. In Didi Digomi werd u regelmatig op straat beledigd omwille van uw uiterlijk - u draagt een oorbel en had een piercing – en uw persoonlijke overtuiging. Zo bent u niet gelovig, vindt u dat vrouwen dezelfde rechten hebben als mannen, en was u te Europees voor de mensen uit uw buurt. Omwille van uw uiterlijk en uw persoonlijke overtuiging werd u ook driemaal fysiek aangevallen. In 2019 werd u door mannen uit uw wijk – waaronder K. en L. - aangevallen met een mes. U liep hierbij verwondingen op aan uw vinger omdat u uw hand gebruikte om u te verdedigen en u werd met een ambulance overgebracht naar het ziekenhuis. In 2020 werd u door uw burens M. en D. aangevallen. Zij trokken uw piercing naar beneden waardoor u verwondingen opliep aan uw neus. In 2021 werd u door onbekende mannen in uw wijk fysiek aangevallen. Naast de problemen omwille van uw uiterlijk en persoonlijke overtuiging, werd u in 2020 ook twee keer veroordeeld wegens drugsbezit en u kreeg hiervoor een werkstraf opgelegd. Naar aanleiding van de problemen die u omwille van uw uiterlijk en persoonlijke overtuiging in Didi Digomi had gekend, besloten u en uw vrouw om ongeveer 2 jaar voor jullie vertrek te verhuizen naar de Xstraat in Tbilisi.

Tijdens de zomer van 2022 zag u op het Europees plein twee mannen, Gi. en Ma., die een fotoapparaat bijhadden. U sprak hen aan omdat zij zich bevonden op de plaats waar u met de gidsen en de toeristen afsprak. Zij vertelden u dat het éénmalig was en dat zij daar werkten. Nadien bleven zij uw plaats innemen op het Europees plein, samen met nog een derde persoon genaamd M., omdat zij wisten hoeveel u daar verdiende. U kende gedurende een jaar met hen mondelinge ruzies. U werd door hen bedreigd - ze dreigden er mee uw familieleden te ontvoeren en u te verkrachten – en afgeperst. U betaalde hen eerst 500 Lari en vervolgens 1000 Lari omdat u dacht dat zij u dan met rust zouden laten. Dit gebeurde niet en toen u begin oktober 2023 weigerde om hen te betalen, werd u door M., Gi. en vier andere personen in mekaar geslagen in een park bij het Europees plein. U liep tijdens dit incident blauwe plekken en een hersenschudding op. U had ook veel hoofdpijn en was misselijk. Na dit incident ging u naar huis en vertelde u uw vrouw wat er gebeurd was. U keerde nadien niet meer terug naar uw werk, en jullie besloten om naar aanleiding van deze problemen Georgië te verlaten.

U verliet Georgië op 24 januari 2024 samen met uw gezin en reisde met het vliegtuig naar België. U diende hier op 25 januari 2024 samen met uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: de reispaspoorten van u, uw vrouw en jullie kinderen, en de identiteitskaarten van u en uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Georgië vervolgd te worden door de personen die uw plaats als fotograaf op het Europees plein wouden innemen, nl. Gi., Ma., en M.. Daarnaast verklaart u in Georgië problemen gekend te hebben met de mensen uit uw buurt in de wijk Didi Digomi omwille van uw uiterlijk en persoonlijke overtuiging.

Vooreerst meent het CGVS dat er omwille van volgende redenen ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de geloofwaardigheid van de problemen die u met mensen uit uw buurt in Didi Digomi zou gekend hebben omwille van uw uiterlijk en uw persoonlijke overtuiging. Zo legden u en uw vrouw - D.T. (CGVS XXXXXXXXB, O.V. 9.XXX.XXX) – tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS inconsistente verklaringen af over het aantal incidenten waarbij u omwille van uw uiterlijk en persoonlijke overtuiging fysiek aangevallen werd. Hoewel u verklaarde dat er sprake was van drie incidenten waarbij u fysiek werd aangevallen – in 2019 werd u door mannen uit uw wijk – waaronder K. en L. - aangevallen met een mes, in 2020 werd u door uw burens M. en D. aangevallen en zij trokken hierbij uw piercing naar beneden, en in 2021 werd u door onbekende mannen in uw wijk aangevallen (CGVS, pg. 7-9) - , vermeldde uw vrouw er maar twee. Zij beperkte zich tot het incident waarbij u met een mes werd aangevallen en het incident waarbij uw piercing naar beneden werd getrokken (CGVS vrouw, pg. 5 & 6). Na confrontatie hiermee, kon uw

vrouw hiervoor geen uitleg geven en beperkte ze zich tot het gegeven dat dit kan. Aansluitend dient te worden opgemerkt dat uw vrouw deze incidenten ook in een andere chronologische volgorde plaatste. U verklaarde dat u in 2019 met een mes werd aangevallen en dat in 2020 uw piercing naar beneden werd getrokken (CGVS, pg. 8). Uw vrouw gaf aanvankelijk aan dat, als ze zich niet vergiste, het eerst het incident met de piercing was. Vervolgens zei ze niet zeker te zijn of het eerst het incident met de piercing of met het mes was. Na confrontatie met haar eerste verklaring hierover, vertelde uw vrouw dat ze serieuze geheugenproblemen heeft omdat ze onder narcose was geweest voor een operatie (CGVS vrouw, pg. 6). Dit vormt echter geen afdoende verschooning voor voorgaande inconsistenties. Er dient immers te worden vastgesteld dat noch u, noch uw vrouw enig objectief element (bv. een medisch attest) voorleggen waaruit zou kunnen blijken dat zij actueel geheugenproblemen zou kennen die dermate ernstig zijn dat zij niet in staat zou zijn om deze belangrijke incidenten waarbij u fysiek werd aangevallen te vermelden en in chronologische volgorde te plaatsen. Ten slotte, legde u geen enkel begin van bewijs neer om de incidenten waarbij u fysiek werd aangevallen omwille van uw uiterlijk en persoonlijke overtuiging aan te tonen. Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u enige documenten zou kunnen voorleggen. U verklaarde immers dat u na het incident waarbij u met een mes werd aangevallen met een ambulance naar het ziekenhuis werd overgebracht (CGVS, pg. 8). U gaf aan dat u het document van dit incident niet meehad maar dat u het ging navragen (CGVS, pg. 9). Het CGVS heeft tot op heden echter nog geen enkel bewijsstuk hieromtrent ontvangen. Uw verklaringen over deze incidenten betreffen dan ook louter blote beweringen. Voorgaande pertinente vaststellingen, nl. dat u en uw vrouw inconsistente verklaringen aflegden over het aantal incidenten waarbij u fysiek werd aangevallen omwille van uw uiterlijk en uw persoonlijke overtuiging, dat u en uw vrouw weinig consistente verklaringen aflegden over de volgorde waarin deze incidenten plaatsvonden, en dat u bovendien geen enkel begin van bewijs neerlegt om deze incidenten aan te tonen, doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van deze problemen.

Zelfs indien enig geloof aan deze problemen kan gehecht worden, dan nog dient te worden vastgesteld dat deze niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kunnen beschouwd worden. U verklaart dat u over de fysieke incidenten die u omwille van uw uiterlijk had meegemaakt niet alles had verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) omdat dit geen ernstige conflicten waren (CGVS, pg. 7). U herhaalde later dat dit geen ernstige incidenten waren, dat het niet door deze incidenten was dat u het land verliet, en dat u deze problemen niet serieus nam (CGVS, pg. 9 & 10). Verder blijkt uit uw verklaringen ook dat deze fysieke aanvallen geïsoleerde incidenten betroffen. U verduidelijkte immers dat deze fysieke incidenten op een concrete dag gebeurden en dan gedaan waren, en dat u na zo'n concreet conflict niet nog andere conflicten had gekend (CGVS, pg. 10). Dergelijk geïsoleerde fysieke incidenten, waarvan het laatste ongeveer 2 jaar voor uw vertrek plaatsvond (CGVS, pg. 7-9), en beledigingen omwille van uw uiterlijke en persoonlijk overtuiging, kunnen in het licht van uw verklaringen over deze incidenten dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen die u zou gekend hebben met Gi., Ma., en M. omdat zij uw plaats als fotograaf wouden innemen op het Europees plein, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze vreemd zijn aan de Conventie van Genève. Uit uw verklaringen blijkt dat u door deze personen bedreigd werd, afgeperst werd, en in mekaar werd geslagen omdat zij uw plaats als fotograaf op het Europees plein wouden innemen (CGVS, pg. 10-16). U verduidelijkte hierbij dat zij dit deden omdat zij wisten hoeveel u daar verdiende (CGVS, pg. 10). Uw ingeroepen asielrelaas betreft dan ook louter een interpersoonlijk conflict van gemeenrechtelijke aard en houdt bijgevolg geen verband met één van de gronden voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep). Zodoende kan u voor deze problemen niet in aanmerking komen voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen omwille van deze problemen.

Het CGVS meent immers dat er omwille van volgende pertinente vaststellingen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de problemen die u zou gekend hebben met Gi., Ma. en M. omdat zij uw plaats als fotograaf wouden innemen op het Europees plein.

Ten eerste, legde u doorheen de asielprocedure incoherente verklaringen af over het moment waarop deze problemen begonnen. U verklaarde hierover tijdens het interview bij de DVZ dat deze bedreigingen ongeveer een jaar geleden begonnen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Aangezien het interview bij de DVZ plaatsvond op 6 februari 2024 zou dit betekenen dat deze problemen begonnen in de eerste maanden van 2023. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS herhaalde u aanvankelijk dat deze problemen ongeveer een jaar geleden begonnen. Wanneer u echter gevraagd werd in welk jaar dat juist was, stelde u plots dat deze problemen niet een jaar geleden begonnen maar wel reeds aan het einde van de zomerperiode van 2022 (CGVS, pg. 10). Toen u hiermee geconfronteerd, gaf u als verklaring dat het laatste incident een jaar geleden gebeurd was (CGVS, pg. 16). Dergelijke verschooning overtuigt het CGVS niet gezien u bij de DVZ letterlijk gevraagd werd wanneer de bedreigingen begonnen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Deze incoherentie doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw

asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u over het moment waarop uw problemen met Gi., Ma., en M. begonnen samenhangende en éénduidige verklaringen zou afleggen doorheen de asielprocedure.

Ten tweede, legden u en uw vrouw doorheen de asielprocedure weinig consistente verklaringen af over de periode waarin u haar inlichtte over het incident waarbij u door Gi., Ma. en vier andere personen in het park nabij het Europees plein in mekaar werd geslagen. U vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het incident waarbij u door deze personen geslagen werd, plaatsvond begin oktober 2023, en dat u uw vrouw hierover dezelfde dag inlichtte (CGVS, pg. 11-13). Uw vrouw verklaarde tijdens het interview bij de DVZ echter dat u eind oktober 2023 heel zenuwachtig thuiskwam, dat u onrustig was, en dat u haar toen pas vertelde wat er aan de hand was (Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Na confrontatie hiermee, verklaarde u dat uw vrouw gedeeltelijk op de hoogte was over uw problemen, en dat u haar over de ontvoeringen en concrete bedreigingen pas op de laatste dag van het incident had verteld (CGVS, pg. 16). Deze verschuiving overtuigt het CGVS niet. U verklaart hiermee immers niet om welke reden u dit moment in de periode begin oktober 2023 situeert en uw vrouw dit eind oktober 2023 situeert. Deze tegenstrijdigheid doet verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw het moment waarop u haar informeerde over dit kernelement uit uw asielrelaas in dezelfde tijdsperiode zouden situeren.

Ten derde, is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat u voor uw vertrek uit Georgië geen enkele poging ondernam om ander werk te zoeken of zich elders in Georgië te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u werd bedreigd en afgeperst door Gi., Ma., en M. en dat hun enige motief was dat zij uw plaats als fotograaf op het Europees plein in Tbilisi wouden innemen omdat u daar veel geld verdiende (CGVS, pg. 10-16). Dat dit hun enige motief was, blijkt ook uit het gegeven dat u sinds u stopte met uw werk als fotograaf op het Europees plein geen incidenten meer meemaakte met hen (CGVS, pg. 12). In dergelijke door u geschetste context, waaruit blijkt dat uw problemen met Gi., Ma., en M. een louter lokaal karakter hadden, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u concrete stappen zou ondernomen hebben om ander werk te zoeken, of zich elders in Georgië te vestigen alvorens naar België te reizen en hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u hiertoe enige concrete stappen hebt gezet. Toen u gevraagd werd of u erover nagedacht had om ander werk te zoeken, vertelde u dat u niet naar ander werk zocht omdat u niets wilde hebben in Georgië (CGVS, pg. 15). Wanneer u gevraagd werd of u nagedacht had om zich elders in Georgië te vestigen, zei u dat u een beetje had nagedacht om zich elders te vestigen maar dat u niet naar een andere stad wenste te verhuizen omdat de vrijheid van uw gezin er beperkt zou worden en u in een andere stad niet hetzelfde wenste mee te maken (CGVS, pg. 15). Nadat u vervolgens gevraagd werd om welke reden u in een andere stad hetzelfde zou meemaken, vertelde u dat in andere steden Georgiërs met dezelfde mentaliteit wonen en dat u in andere steden niet kon werken als fotograaf (CGVS, pg. 15). Dergelijke algemene en hypothetische verklaringen, zijn ruimschoots onvoldoende om uw weinig logische gedrag te verschoenen. De vaststelling dat het bijzonder vreemd en weinig logisch is dat u geen concrete stappen ondernam om zich elders in Georgië te vestigen, of ander werk te zoeken, alvorens het land te verlaten en internationale bescherming te verzoeken in België doet dan ook verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorgaande vaststelling klemmt des te meer daar u in Georgië nog familie hebt wonen buiten Tbilisi – u verklaarde dat uw grootmoeder langs moederszijde en uw oom in het dorp Banadza in het district Martvili van de regio Samegrelo-Zemo Svaneti wonen, en dat u met hen een heel goede relatie hebt (CGVS, pg. 5) – tot wie u zich kon wenden.

Ten slotte, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien bovenstaande problemen - nl. dat u in uw buurt beledigd en driemaal fysiek aangevallen zou zijn omwille van uw uiterlijk en uw persoonlijke overtuiging, en dat u bedreigd zou geweest zijn en in mekaar zou geslagen zijn door de personen die uw plaats wouden innemen als fotograaf op het Europees plein, nl. Gi., Ma., en M., omdat ze wisten hoeveel u er verdiende - waar zouden zijn, quod non, uw verzoek ongegrond is.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat

dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

U verklaarde dat u naar aanleiding van de problemen die u meemaakte in uw buurt omwille van uw uiterlijk en uw persoonlijke overtuiging geen klacht indiende bij de politie of stappen ondernam om bescherming te verkrijgen van de Georgische autoriteiten. U deed dit niet omdat u deze problemen niet serieus had genomen, omdat het geïsoleerde incidenten betroffen, en omdat u ze niet ernstig vond (CGVS, pg. 9 & 10). Het spreekt voor zich dat u met dergelijke uitleg geenszins aantoont dat de Georgische autoriteiten onmachtig of onwillig zouden zijn om u voor deze problemen bescherming te verlenen. U ondernam naar aanleiding van uw problemen met Gi., Ma. en M. evenmin stappen om een klacht in te dienen bij de politie of bescherming te verkrijgen van de Georgische autoriteiten. U vertelde dat u dit niet deed omdat zij u hadden gewaarschuwd dat zij u nog iets ergers zouden aandoen in het geval u de politie op de hoogte zou brengen. U gaf hierbij aan dat zij dit zouden vernemen omdat zij iemand hadden binnen de politie (CGVS, pg. 14). Het loutere feit dat u geen klacht durfde in te dienen omdat zij u dan iets ergers zouden aandoen, betekent echter niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te bieden tegen deze personen. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Wat betreft uw verklaring dat zij iemand hadden binnen de politie, kan slechts worden vastgesteld dat dit een blote bewering betreft die u op geen enkele wijze staakt met objectieve elementen. Verder blijft u ook zeer vaag over deze persoon. U weet niet wie deze persoon is, noch bij welke dienst van de politie hij werkt, noch welke functie hij uitoefent (CGVS, pg. 14). Gezien dit louter een blote bewering betreft en u over deze persoon bijzonder oppervlakkig blijft, toont u hiermee evenmin aan dat u bij terugkeer naar Georgië niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten voor deze problemen. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u evenmin getracht hebt om op een andere wijze bescherming te verkrijgen in Georgië. U verklaarde dat u zich niet naar andere mogelijkheden om bescherming te verkrijgen informeerde, dat u geen contact opnam met de Public Defender, en dat u niet naar een instantie los van de overheid - zoals een mensenrechtenorganisatie of een advocaat - ging om u voor deze problemen te laten bijstaan (CGVS, pg. 14 & 15; CGVS vrouw, pg. 8). De vaststelling dat u geen pogingen heeft ondernomen om beroep te doen op bescherming die u door uw nationale autoriteiten wordt geboden, waarvan redelijkerwijs kan uitgegaan worden dat de Georgische autoriteiten deze zouden bieden, maakt uw verzoek dan ook ongegrond.

De documenten die u voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De reispassen van u, uw vrouw en de kinderen, en de identiteitskaarten van u en uw vrouw, tonen enkel jullie identiteit en herkomst uit Georgië aan die in deze beslissing niet worden betwist.

Voorts kunnen de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw vrouw via uw advocaat overmaakte aan het CGVS niet in overweging worden genomen gezien ze niet aan het CGVS werden meegedeeld in de proceduretaal (Art. 57/5quater, §3 van de Vreemdelingenwet).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van mevr. T.D. (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Op 24/01/2024 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 25/01/2024 heeft u samen met uw man K.M. (CGVS 24XXXXX, O.V. 9.XXX.XXX) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"[...]" [zie supra punt 1.1.]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat er bij terugkeer naar Georgië iets ergs zal gebeuren omdat uw man bedreigd werd door criminelen en omdat hij ook incidenten had meegemaakt in uw wijk.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man K.M. (CGVS 24XXXXXX, O.V. 9.XXX.XXX). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"[...] [zie supra punt 1.1.]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker (RvV 315 144) en verzoekster (RvV 315 138) zijn elkaars echtgenoten en beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven en hetzelfde verweer. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

3. Het verzoekschrift

3.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op een appreciatiefout, alsook op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

3.2. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.3. Verzoekers voegen blijkens de inventaris bij hun verzoekschriften de geboorteakte van verzoekster en de overlijdensakte van haar moeder bij hun verzoekschriften (stuk 3).

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk

rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekers verklaren Georgië te zijn ontvlucht omdat verzoeker werd aangevallen en bedreigd enerzijds omwille van zijn uiterlijk en zijn persoonlijke overtuiging en anderzijds omdat concurrenten zijn plaats als fotograaf op een plein in Tbilisi trachtten in te nemen. Verzoekster beroept zich op dezelfde vluchtmotieven als verzoeker. Voor de samenvatting van verzoekers' vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting door verzoekers niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van de rechtsplegingsdossiers besluit de Raad dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“U vreest bij terugkeer naar Georgië vervolgd te worden door de personen die uw plaats als fotograaf op het Europees plein wouden innemen, nl. Gi., Ma., en M. Daarnaast verklaart u in Georgië problemen gekend te hebben met de mensen uit uw buurt in de wijk Didi Digomi omwille van uw uiterlijk en persoonlijke overtuiging.

Vooreerst meent het CGVS dat er omwille van volgende redenen ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de geloofwaardigheid van de problemen die u met mensen uit uw buurt in Didi Digomi zou gekend hebben omwille van uw uiterlijk en uw persoonlijke overtuiging. Zo legden u en uw vrouw - D.T. (CGVS XXXXXXXXB, O.V. 9.XXX.XXX) – tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS inconsistente verklaringen af over het aantal incidenten waarbij u omwille van uw uiterlijk en persoonlijke overtuiging fysiek aangevallen werd. Hoewel u verklaarde dat er sprake was van drie incidenten waarbij u fysiek werd aangevallen – in 2019 werd u door mannen uit uw wijk – waaronder K. en L. - aangevallen met een mes, in 2020 werd u door uw burens M. en D. aangevallen en zij trokken hierbij uw piercing naar beneden, en in 2021 werd u door onbekende mannen in uw wijk aangevallen (CGVS, pg. 7-9) - , vermeldde uw vrouw er maar twee. Zij beperkte zich tot het incident waarbij u met een mes werd aangevallen en het incident waarbij uw piercing naar beneden werd getrokken (CGVS vrouw, pg. 5 & 6). Na confrontatie hiermee, kon uw vrouw hiervoor geen uitleg geven en beperkte ze zich tot het gegeven dat dit kan. Aansluitend dient te worden opgemerkt dat uw vrouw deze incidenten ook in een andere chronologische volgorde plaatste. U verklaarde dat u in 2019 met een mes werd aangevallen en dat in 2020 uw piercing naar beneden werd getrokken (CGVS, pg. 8). Uw vrouw gaf aanvankelijk aan dat, als ze zich niet vergiste, het eerst het incident met de piercing was. Vervolgens zei ze niet zeker te zijn of het eerst het incident met de piercing of met het mes was. Na confrontatie met haar eerste verklaring hierover, vertelde uw vrouw dat ze serieuze geheugenproblemen heeft omdat ze onder narcose was geweest voor een operatie (CGVS vrouw, pg. 6). Dit vormt echter geen afdoende verschooning voor voorgaande inconsistenties. Er dient immers te worden vastgesteld dat noch u, noch uw vrouw enig objectief element (bv. een medisch attest) voorleggen waaruit zou kunnen blijken dat zij actueel geheugenproblemen zou kennen die dermate ernstig zijn dat zij niet in staat zou zijn om deze belangrijke incidenten waarbij u fysiek werd aangevallen te vermelden en in chronologische volgorde te plaatsen. Ten slotte, legde u geen enkel begin van bewijs neer om de incidenten waarbij u fysiek werd aangevallen omwille van uw uiterlijk en persoonlijke overtuiging aan te tonen. Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u enige documenten zou kunnen voorleggen. U verklaarde immers dat u na het incident waarbij u met een mes werd aangevallen met een ambulance naar het ziekenhuis werd overgebracht (CGVS, pg. 8). U gaf aan dat u het document van dit incident niet meehad maar dat u het ging navragen (CGVS, pg. 9). Het CGVS heeft tot op heden echter nog geen enkel bewijsstuk hieromtrent ontvangen. Uw verklaringen over deze incidenten betreffen dan ook louter blote beweringen. Voorgaande pertinente vaststellingen, nl. dat u en uw vrouw inconsistente verklaringen aflegden over het aantal incidenten waarbij u fysiek werd aangevallen omwille van uw uiterlijk en uw persoonlijke overtuiging, dat u en uw vrouw weinig consistente verklaringen aflegden over de volgorde waarin deze incidenten plaatsvonden, en dat u bovendien geen enkel begin van bewijs neerlegt om deze incidenten aan te tonen, doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van deze problemen.

Zelfs indien enig geloof aan deze problemen kan gehecht worden, dan nog dient te worden vastgesteld dat deze niet dermate zwaarwichtig zijn dat ze als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kunnen beschouwd worden. U verklaart dat u over de fysieke incidenten die u omwille van uw uiterlijk had

meegemaakt niet alles had verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) omdat dit geen ernstige conflicten waren (CGVS, pg. 7). U herhaalde later dat dit geen ernstige incidenten waren, dat het niet door deze incidenten was dat u het land verliet, en dat u deze problemen niet serieus nam (CGVS, pg. 9 & 10). Verder blijkt uit uw verklaringen ook dat deze fysieke aanvallen geïsoleerde incidenten betroffen. U verduidelijkte immers dat deze fysieke incidenten op een concrete dag gebeurden en dan gedaan waren, en dat u na zo'n concreet conflict niet nog andere conflicten had gekend (CGVS, pg. 10). Dergelijk geïsoleerde fysieke incidenten, waarvan het laatste ongeveer 2 jaar voor uw vertrek plaatsvond (CGVS, pg. 7-9), en beledigingen omwille van uw uiterlijke en persoonlijk overtuiging, kunnen in het licht van uw verklaringen over deze incidenten dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen die u zou gekend hebben met Gi., Ma., en M. omdat zij uw plaats als fotograaf wouden innemen op het Europees plein, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze vreemd zijn aan de Conventie van Genève. Uit uw verklaringen blijkt dat u door deze personen bedreigd werd, afgeperst werd, en in mekaar werd geslagen omdat zij uw plaats als fotograaf op het Europees plein wouden innemen (CGVS, pg. 10-16). U verduidelijkte hierbij dat zij dit deden omdat zij wisten hoeveel u daar verdiende (CGVS, pg. 10). Uw ingeroepen asielrelaas betreft dan ook louter een interpersoonlijk conflict van gemeenrechtelijke aard en houdt bijgevolg geen verband met één van de gronden voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep). Zodoende kan u voor deze problemen niet in aanmerking komen voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen omwille van deze problemen.

Het CGVS meent immers dat er omwille van volgende pertinente vaststellingen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de problemen die u zou gekend hebben met Gi., Ma. en M. omdat zij uw plaats als fotograaf wouden innemen op het Europees plein.

Ten eerste, legde u doorheen de asielprocedure incoherente verklaringen af over het moment waarop deze problemen begonnen. U verklaarde hierover tijdens het interview bij de DVZ dat deze bedreigingen ongeveer een jaar geleden begonnen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Aangezien het interview bij de DVZ plaatsvond op 6 februari 2024 zou dit betekenen dat deze problemen begonnen in de eerste maanden van 2023. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS herhaalde u aanvankelijk dat deze problemen ongeveer een jaar geleden begonnen. Wanneer u echter gevraagd werd in welk jaar dat juist was, stelde u plots dat deze problemen niet een jaar geleden begonnen maar wel reeds aan het einde van de zomerperiode van 2022 (CGVS, pg. 10). Toen u hiermee geconfronteerd, gaf u als verklaring dat het laatste incident een jaar geleden gebeurd was (CGVS, pg. 16). Dergelijke verschooning overtuigt het CGVS niet gezien u bij de DVZ letterlijk gevraagd werd wanneer de bedreigingen begonnen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Deze incoherentie doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat u over het moment waarop uw problemen met Gi., Ma., en M. begonnen samenhangende en éénduidige verklaringen zou afleggen doorheen de asielprocedure.

Ten tweede, legden u en uw vrouw doorheen de asielprocedure weinig consistente verklaringen af over de periode waarin u haar inlichtte over het incident waarbij u door Gi., Ma. en vier andere personen in het park nabij het Europees plein in mekaar werd geslagen. U vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het incident waarbij u door deze personen geslagen werd, plaatsvond begin oktober 2023, en dat u uw vrouw hierover dezelfde dag inlichtte (CGVS, pg. 11-13). Uw vrouw verklaarde tijdens het interview bij de DVZ echter dat u eind oktober 2023 heel zenuwachtig thuiskwam, dat u onrustig was, en dat u haar toen pas vertelde wat er aan de hand was (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Na confrontatie hiermee, verklaarde u dat uw vrouw gedeeltelijk op de hoogte was over uw problemen, en dat u haar over de ontvoeringen en concrete bedreigingen pas op de laatste dag van het incident had verteld (CGVS, pg. 16). Deze verschooning overtuigt het CGVS niet. U verklaart hiermee immers niet om welke reden u dit moment in de periode begin oktober 2023 situeert en uw vrouw dit eind oktober 2023 situeert. Deze tegenstrijdigheid doet verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw het moment waarop u haar informeerde over dit kernelement uit uw asielrelaas in dezelfde tijdsperiode zouden situeren.

Ten derde, is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat u voor uw vertrek uit Georgië geen enkele poging ondernam om ander werk te zoeken of zich elders in Georgië te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u werd bedreigd en afgeperst door Gi., Ma., en M. en dat hun enige motief was dat zij uw plaats als fotograaf op het Europees plein in Tbilisi wouden innemen omdat u daar veel geld verdiende (CGVS, pg. 10-16). Dat dit hun enige motief was, blijkt ook uit het gegeven dat u sinds u stopte met uw werk als fotograaf op het Europees plein geen incidenten meer meemaakte met hen (CGVS, pg. 12). In dergelijke door u geschetste context, waaruit blijkt dat uw problemen met Gi., Ma., en M. een louter lokaal karakter hadden, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u concrete stappen zou ondernomen hebben om ander werk te zoeken, of zich elders in Georgië te vestigen alvorens naar België te reizen en hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u hiertoe enige concrete stappen hebt

gezet. Toen u gevraagd werd of u erover nagedacht had om ander werk te zoeken, vertelde u dat u niet naar ander werk zocht omdat u niets wilde hebben in Georgië (CGVS, pg. 15). Wanneer u gevraagd werd of u nagedacht had om zich elders in Georgië te vestigen, zei u dat u een beetje had nagedacht om zich elders te vestigen maar dat u niet naar een andere stad wenste te verhuizen omdat de vrijheid van uw gezin er beperkt zou worden en u in een andere stad niet hetzelfde wenste mee te maken (CGVS, pg. 15). Nadat u vervolgens gevraagd werd om welke reden u in een andere stad hetzelfde zou meemaken, vertelde u dat in andere steden Georgiërs met dezelfde mentaliteit wonen en dat u in andere steden niet kon werken als fotograaf (CGVS, pg. 15). Dergelijke algemene en hypothetische verklaringen, zijn ruimschoots onvoldoende om uw weinig logische gedrag te verschonen. De vaststelling dat het bijzonder vreemd en weinig logisch is dat u geen concrete stappen ondernam om zich elders in Georgië te vestigen, of ander werk te zoeken, alvorens het land te verlaten en internationale bescherming te verzoeken in België doet dan ook verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorgaande vaststelling klemmt des te meer daar u in Georgië nog familie hebt wonen buiten Tbilisi – u verklaarde dat uw grootmoeder langs moederszijde en uw oom in het dorp Banadza in het district Martvili van de regio Samegrelo-Zemo Svaneti wonen, en dat u met hen een heel goede relatie hebt (CGVS, pg. 5) – tot wie u zich kon wenden.

Ten slotte, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien bovenstaande problemen - nl. dat u in uw buurt beledigd en driemaal fysiek aangevallen zou zijn omwille van uw uiterlijk en uw persoonlijke overtuiging, en dat u bedreigd zou geweest zijn en in mekaar zou geslagen zijn door de personen die uw plaats wouden innemen als fotograaf op het Europees plein, nl. Gi., Ma., en M., omdat ze wisten hoeveel u er verdiende - waar zouden zijn, quod non, uw verzoek ongegrond is.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

U verklaarde dat u naar aanleiding van de problemen die u meemaakte in uw buurt omwille van uw uiterlijk en uw persoonlijke overtuiging geen klacht indiende bij de politie of stappen ondernam om bescherming te verkrijgen van de Georgische autoriteiten. U deed dit niet omdat u deze problemen niet serieus had genomen, omdat het geïsoleerde incidenten betroffen, en omdat u ze niet ernstig vond (CGVS, pg. 9 & 10). Het spreekt voor zich dat u met dergelijke uitleg geenszins aantoont dat de Georgische autoriteiten onmachtig of onwillig zouden zijn om u voor deze problemen bescherming te verlenen. U ondernam naar aanleiding van uw problemen met Gi., Ma. en M. evenmin stappen om een klacht in te dienen bij de politie of bescherming te verkrijgen van de Georgische autoriteiten. U vertelde dat u dit niet deed omdat zij u hadden gewaarschuwd dat zij u nog iets ergers zouden aandoen in het geval u de politie op de hoogte zou brengen. U gaf hierbij aan dat zij dit zouden vernemen omdat zij iemand hadden binnen de politie (CGVS, pg. 14). Het loutere feit dat u geen klacht durfde in te dienen omdat zij u dan iets ergers zouden aandoen, betekent echter niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te bieden tegen deze personen. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Wat betreft uw verklaring dat zij iemand hadden binnen de politie, kan slechts worden vastgesteld dat dit een blote bewering betreft die u op geen enkele wijze staaft met objectieve elementen. Verder blijft u ook zeer vaag over deze persoon. U weet niet wie deze persoon is,

noch bij welke dienst van de politie hij werkt, noch welke functie hij uitoefent (CGVS, pg. 14). Gezien dit louter een blote bewering betreft en u over deze persoon bijzonder oppervlakkig blijft, toont u hiermee evenmin aan dat u bij terugkeer naar Georgië niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten voor deze problemen. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u evenmin getracht hebt om op een andere wijze bescherming te verkrijgen in Georgië. U verklaarde dat u zich niet naar andere mogelijkheden om bescherming te verkrijgen informeerde, dat u geen contact opnam met de Public Defender, en dat u niet naar een instantie los van de overheid - zoals een mensenrechtenorganisatie of een advocaat – ging om u voor deze problemen te laten bijstaan (CGVS, pg. 14 & 15; CGVS vrouw, pg. 8). De vaststelling dat u geen pogingen heeft ondernomen om beroep te doen op bescherming die u door uw nationale autoriteiten wordt geboden, waarvan redelijkerwijs kan uitgegaan worden dat de Georgische autoriteiten deze zouden bieden, maakt uw verzoek dan ook ongegrond.

De documenten die u voorlegde, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De reispassen van u, uw vrouw en de kinderen, en de identiteitskaarten van u en uw vrouw, tonen enkel jullie identiteit en herkomst uit Georgië aan die in deze beslissing niet worden betwist.

Voorts kunnen de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw vrouw via uw advocaat overmaakte aan het CGVS niet in overweging worden genomen gezien ze niet aan het CGVS werden meegedeeld in de proceduretaal (Art. 57/5quater, §3 van de Vreemdelingenwet)."

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in onderhavige verzoekschriften niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. In wezen blijven zij slechts steken in het louter volharden in hun ongelofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Vooreerst merkt de Raad op dat de stukken toegevoegd aan beide verzoekschriften, die volgens de inventaris verzoeksters geboorteakte en de overlijdensakte van haar moeder zouden betreffen, niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Luidens artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) dienen de stukken, waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden verzoeksters geboorteakte en de overlijdensakte van haar moeder door de Raad niet in overweging genomen.

Waar verzoekers verder betogen dat verzoeker omwille van zijn uiterlijk en zijn persoonlijke overtuiging binnen de Georgische gemeenschap werd beschouwd als behorend tot de LGBTQI+-gemeenschap, kunnen zij geenszins overtuigen. Verzoeker maakte doorheen zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan geen enkele melding. Ook op het einde van dit onderhoud, toen hen hiertoe de kans werd geboden, maakten verzoeker, noch zijn advocaat enige melding van een perceptie binnen de Georgische gemeenschap dat verzoeker louter omwille van zijn uiterlijke verschijning en/of zijn persoonlijke overtuiging als behorend tot de LGBTQI+-gemeenschap zou worden beschouwd. Evenmin werden opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt waarin zou kunnen worden toegelicht dat een dergelijke perceptie binnen de Georgische gemeenschap bestond. Verzoeker maakte enkel melding van beledigingen, bedreigingen en aanvallen omdat hij een piercing en oorbel had, zich opvallend kleepte en omdat hij een liberale maatschappijvisie had (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7 en 8). Nergens vermeldde hij een perceptie binnen de Georgische samenleving dat hij tot de LGBTQI+-gemeenschap zou behoren. Ook verzoekster maakte hiervan geen enkele melding. Het *post factum* in onderhavige verzoekschriften aan verzoeker toedichten van een dergelijke perceptie, zonder dat hiervan ooit eerder melding werd gemaakt, is dan ook niet meer dan het achteraf trachten aandikken van verzoekers' asielsrelaas. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Het is allerminst aannemelijk dat verzoeker binnen de Georgische maatschappij als behorend tot de LGBTQI+-gemeenschap zou worden beschouwd louter omwille van enkele uiterlijke kenmerken (oorbel, piercing, opvallende kleding) en zijn liberale maatschappijvisie, die hij overigens deelde met vrienden en kennissen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8) en dus niet via publiekelijk zichtbare kanalen zoals een lidmaatschap van een politieke partij, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat het algemeen geweten was dat verzoeker een dergelijke maatschappijvisie had. Verzoeker verklaarde nooit dat hij zich vrouwelijk gedroeg en/of kleepte, dat hij zich niet als (enkel) heteroseksueel beschouwde of dat hij anderszins door uiterlijke gedragingen of kenmerken als behorend tot de LGBTQI+-gemeenschap werd

beschouwd. Verzoeker is bovendien gehuwd en heeft met zijn echtgenote, die reeds twee kinderen had uit een vorige relatie, een kind. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' *post factum* bewering, dat verzoeker door de Georgische gemeenschap werd beschouwd als behorend tot de LGBTQI+-gemeenschap, is de verwijzing in hun verzoekschriften naar algemene informatie met betrekking tot de behandeling van personen die wel tot deze gemeenschap behoren en/of ertoe worden gerekend, *in casu* dan ook niet relevant.

Verder betogen verzoekers dat verzoekster "*de twee belangrijkste incidenten*" waarvan verzoeker slachtoffer werd, vermeldde en "*Het incident met de minste impact en dat het snelst vergeten kan worden*" inderdaad niet vermeldde. Nergens uit verzoekers' verklaringen tijdens hun persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat het derde incident in 2021, waarbij verzoeker door onbekende mannen fysiek werd aangevallen in zijn wijk, op enigerlei wijze minder belangrijk zou zijn in het geheel van hun vluchtrelaas dan de eerdere twee incidenten. Het betreft overigens het meest recente van deze drie incidenten, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoekster dit derde incident sneller zou vergeten dan de twee eerdere incidenten. Verder herhalen verzoekers slechts dat verzoekster geheugenproblemen zou hebben gehad omwille van een narcose die zij onderging bij een operatie, doch zij laten nog steeds na hiervan enig objectief bewijs bij te brengen. Dat verzoeksters moeder recent was overleden, volstaat op zich evenmin om aan te tonen dat verzoekster ten tijde van haar persoonlijk onderhoud geheugenproblemen zou hebben gekend. In het licht van het feit dat verzoekster zich op dezelfde vluchtmotieven beroept als verzoeker, waardoor kan worden aangenomen dat zij elkaar grondig informeren over de kernelementen van deze vluchtmotieven, kan wel degelijk worden verwacht dat zij coherente en gelijklopende verklaringen afleggen over de kern van hun vluchtrelaas. Dat verzoekster één van de door verzoeker aangehaalde incidenten niet vermeldde, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas. Waar verzoekers stellen dat verzoeker zijn best doet om bewijzen van de door hem aangehaalde incidenten te verzamelen, kan slechts worden vastgesteld dat zij nog steeds nalaten dergelijke bewijzen bij te brengen.

Waar verzoekers verder stellen dat de door verzoeker ondergane incidenten omwille van zijn uiterlijk en zijn persoonlijke overtuiging wel degelijk zwaarwichtig zijn, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen evenwel terecht op dat verzoeker zelf verklaarde dat deze incidenten niet dermate ernstig waren dat ze hen ertoe zouden hebben aangezet om hun land van herkomst te ontvluchten, hetgeen wel degelijk een belangrijk element uitmaakt. Tevens wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het drie geïsoleerde incidenten betrof, die uitgingen van verschillende belagers die geen rechtstreeks verband hadden met elkaar. Dat het "*om een algemeen verspreid probleem gaat*", kan dan ook niet worden aangenomen. Verzoekers laten in hun verzoekschriften geheel na concreet te duiden op welke wijze uit de drie incidenten zou blijken dat hem om een veralgemeende, in vluchtelingenrechtelijke zin zwaarwichtige bedreiging ten aanzien van verzoeker zou hebben gegaan. Zoals gesteld, is verzoekers' verwijzing naar de LGBTQI+-gemeenschap, waartoe verzoeker volgens een perceptie binnen de Georgische samenleving zou behoren, geenszins ernstig.

Waar verzoekers betogen als volgt:

"Bij de DVZ verklaart verzoeker dat de problemen ongeveer een jaar geleden begonnen zijn. Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart hij dat. Gevraagd naar het precieze jaar, verduidelijkt hij dat hij ze voor het eerst gezien heeft in de zomer van 2022.

Dit is niet per se incoherent. Hij antwoordt op de vraag wanneer hij Gi. en Ma. voor het eerst gezien heeft: namelijk in de zomer van 2022. Hij antwoordde bij de DVZ op een andere vraag, namelijk "wanneer zijn uw problemen begonnen?". Dit zijn twee verschillende vragen, en dus zijn twee verschillende antwoorden niet perse incoherent."

kunnen zij niet worden bijgetreden. Uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde dat de problemen met Gi. en Ma. in de zomer van 2022 begonnen, aangezien hij tevens vermeldde dat hij nog een ander incident meemaakte maar dat dat in oktober 2023 was (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10). Het ging hier dan ook wel degelijk om dezelfde context als in de vraag die hem tijdens zijn interview op Dienst Vreemdelingenzaken werd gesteld, met name wanneer de problemen met Gi. en Ma. begonnen en niet enkel wanneer hij hen voor het eerst zag. Waar verzoekers stellen dat de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker enerzijds, dat hij verzoekster inlichtte begin oktober, en de verklaringen van verzoekster anderzijds, dat zij pas eind oktober door verzoeker werd ingelicht, een detail betreft, doen zij geenszins afbreuk aan het bestaan ervan. Te dezen dient erop gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Waar verzoekers verder verwijzen naar algemene informatie met betrekking tot de bejegening van de LGBTQI+-gemeenschap door de Georgische politie, dient herhaald dat zij geenszins aannemelijk maken dat er binnen de Georgische maatschappij een perceptie zou bestaan dat verzoeker louter omwille van zijn uiterlijk en/of zijn persoonlijke overtuiging tot deze LGBTQI+-gemeenschap zou behoren (zie *supra*).

Waar verzoekers stellen dat er in Georgië sprake is van “*traagheid van de rechtsgang en een aanhoudend personeelstekort*”, dient erop gewezen dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Verzoekers tonen geenszins *in concreto* aan dat zij in Georgië geen afdoende bescherming van hun nationale autoriteiten zouden kunnen krijgen en brengen voorts geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal dienaangaande gehanteerde informatie (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissingen) onjuist, achterhaald en/of niet relevant zou zijn en/of dat de commissaris-generaal hieruit onjuiste en/of onvolledige conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoekers stellen dat zij niet bij verzoekers grootmoeder kunnen gaan wonen omdat zij maar één kamer heeft, dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers met hun kinderen bij verzoekers grootmoeder zouden moeten gaan inwonen. Verzoekers' familieleden buiten Tbilisi kunnen hen immers ook op andere vlakken dan enkel met het verschaffen van inwonen helpen indien zij in Tbilisi nog problemen zouden ondervinden en deze stad zouden wensen te verlaten om aan deze problemen te ontkomen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekers niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of geviséerd in Georgië. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekers en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De *subsidiare beschermingsstatus* wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" lopen. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zouden hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Georgië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekers geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER